

FƏSİL 1

Qaranlıq bir noyabr axşamı, Cənubi Velsdə, Bristol körfəzi sahilinin yaxınlığında gecəyarısına az qalmış, onsuz da göz-gözü görməyən, ağaclarla örtülmüş kənd yolunun üzərinə duman çökdü, bu arada mexaniki qanuna uyğunluqla duman burulğanının signalı gəldi. Ara-sıra uzaqdan itlərin hürüşməsi və gecəquşunun qəmli fəryadı eşidilirdi. Yolboyu görünən nadir evlər bir-birindən təxminən yarım mil aralı idi. Yolun ən qaranlıq yerində – üçmərtəbəli gözəl bir malikanənin ucaldığı geniş bağın ətrafında döngə vardı və elə bu döngədə avtomobil ön təkərləri ilə yol xəndəyinə düşərək dayandı. Xəndəkdən çıxmaq üçün etdiyi iki-üç cəhddən sonra maşının sürücüsü, yəqin ki, inadkarlığın faydasız olduğuna qərar verib mühərriki söndürdü.

Bir neçə dəqiqədən sonra sürücü qapını cırparaq qəzaya düşmüş avtomobilindən endi. O, təxminən otuz beş yaşlarında, kifayət qədər dolubədənli, kürən saçlı bir kişi idi; o, uzun səfərə hazırlaşmışdı, çünki kobud tvid kostyumunun üstündən palto və papaq

geyinmişdi. O, fənərlə yolunu işıqlandıraraq ehtiyatla səliqəli işlənmiş qazonun üstü ilə evə doğru getdi və XVIII əsrə aid binanın zərif fasadına baxmaq üçün yolun yarısında dayandı. Evin yola baxan tərəfi tamamilə qaranlıq idi və yoluna davam edən kişi az sonra özünü eyvan pilləkənlərinin yanında gördü. Keçdiyi çəmənliyə və onun arxasındakı yola nəzər saldı, sonra birbaşa qoşa şüşəli qapılara tərəf getdi və ovuclarını şüşəyə sıxaraq, onların qaranlığının arxasında nəyisə aşkar etməyə çalışdı. Orada həyat əlaməti görməyib, qapını döydü. Cavab gəlmədi və bir az gözlədikdən sonra kişi yenidən, amma bu dəfə daha yüksək səslə qapını döydü. Heç kim ona cavab vermədiyi üçün o, qapının dəstəyinə toxundu. Qapı asanlıqla açıldı və o, qaranlıq otağa keçdi.

İçəri girərək yenə də intizarla dayandı, sanki bir səs və ya hərəkət tapmağa çalışırdı. Nəhayət, soruşdu:

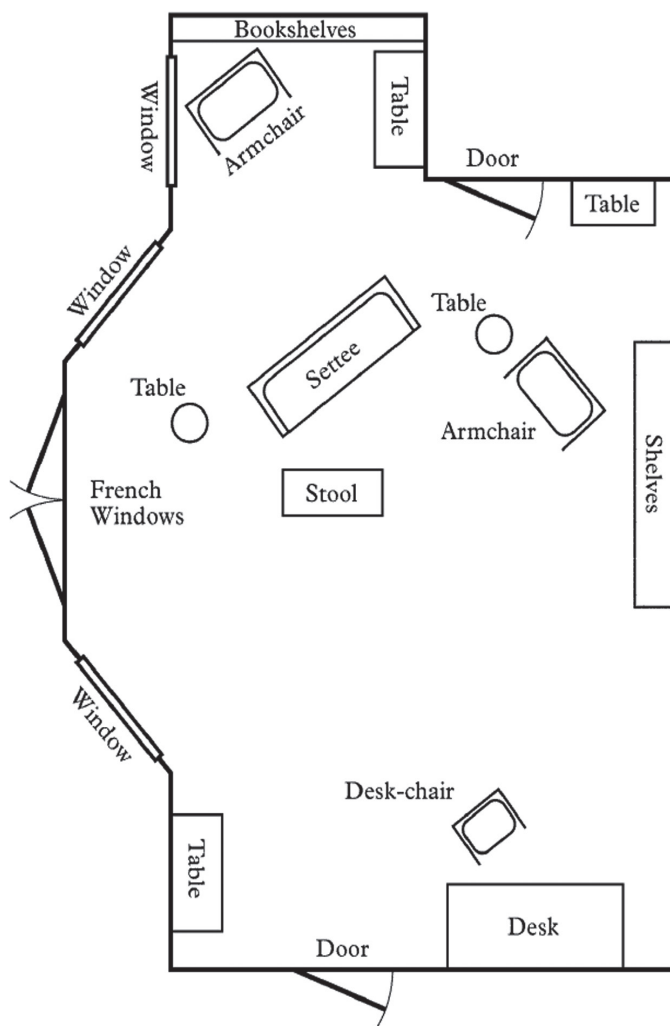
– Ey! Evdə kimsə var?

Onun fənərinin şüası otağın hər tərəfinə yayılaraq kitab dolu böyük şkaflarla əhatələnmiş kabinetini göstərdi. Otağın mərkəzində, giriş qapıları ilə üzbəüz, dizlərinin üstündə örtük olan yaraşıqlı ortayaşlı kişinin oturduğu əlil arabası var idi. Adam sanki kreslosunda yuxuya getmişdi.

– Ah, salam, – gözlənilməyən qonaq dedi. – Mən sizi narahat etmək niyyətində deyildim. Bağışlayın. Bütün bunlar lənətə gəlmiş dumana görədir. Təsadü-

The Unexpected Guest

run off the main road somewhere,' he explained. 'I've been driving round these topsy-turvy lanes for an hour or more.'

fən maşını xəndəyə sürdüm və indi harada olduğum barədə heç bir fikrim yoxdur... Ah, qapını bağlamağı unutmuşam. Bağışlayın, xahiş edirəm.

Yenə də üzr istəyərək qapıya tərəf döndü, onu bağladı və pərdələri çəkdi.

– Mən, yəqin ki, haradasa əsas magistral yoldan dönmüşəm, – dedi. – Bir saat, hətta daha artıq vaxtdır, bu yol labirintini dövrə vururam, amma əbəs yerə.

Qəfil gələn qonaq heç bir reaksiya görmədikdə əlil arabasına tərəf dönüb soruşdu:

– Siz yatmısınız?

Hələ də bir cavab almayan qəfil qonaq fənəri oturmuş adamın üzünə tutdu və birdən dayandı. Kreslodakı adam gözlərini açmadı, hətta tərpənmədi. Gecə qonağı onu oyatmaq üçün çiyinə toxundu, lakin kişinin bədənini birdən əyildi, başı cansız halda sinəsinə sarı düşdü.

– Aman Tanrım! – fənəri əlində tutan kişi qışqırdı. Bir anlıq tərəddüd etdi, sanki bundan sonra nə edəcəyini götür-qoy etdi, sonra otağı işıqlandıraraq qapılardan birinin yanında keçirici tapıb işığı yandırmaq üçün onun yanına getdi.

Masanın üstündəki lampa yanırdı. Qonaq fənəri masanın üstünə qoydu və kreslodakı adama diqqətlə baxaraq, onun ətrafında dolandı. Yanında keçirici olan başqa bir qapını görəndə o, otağa keçib

onu da yandırdı və bu da rahat şəkildə yerləşdirilmiş iki qəhvə masasının üzərindəki lampaların yanmasına səbəb oldu. Sonra əlil arabasındakı kişiye tərəf geri addımlayanda qəfildən qeyri-ixtiyari titrədi, ilk dəfə kabinetin kitabxana hissəsinə nəzər salanda gördü ki, otuz yaşlarında, zərif paltarda yaraşıqlı, açıq saçlı bir qadın kitab şkafinin yanında dayanıb. Qadının əlləri qeyri-ixtiyari aşağı düşmüşdü, heykəl kimi sakit və hərəkətsiz idi. Deyəsən, nəfəs almamağa çalışırdı. Bir müddət səssizcə bir-birilərinə baxdılar. Nəhayət, adam sükutu pozdu.

– O... ki ölüdür! – deyə qışqırdı.

– Bəli, – qadın heç bir ifadə verməyən səslə dedi.

– Siz artıq bilirsiniz? – kişi soruşdu.

– Bəli.

Əlil arabasındakı bədənə ehtiyatla yaxınlaşan kişi dedi:

– Onu vurublar. Başından vurublar. Kim?..

Qadın paltarının qırçınlığında gizlənmiş sağ əlini yavaş-yavaş qaldıranda o, sözünü kəsdi. Onun əlində revolver var idi. Kişi diksindi və nəfəsini dərdi. Çox güman, qadının onu hədələmək niyyətində olmadığını anlayanda ona yaxınlaşıb silahı yavaşca əlindən aldı.

– Onu siz güllələmişiniz? – deyə soruşdu.

– Bəli, – deyə qadın bir az tərəddüd etdikdən sonra cavab verdi.

Kişi ondan uzaqlaşaraq revolveri əlil arabasının yanındakı stolun üstünə qoydu. Fikirli şəkildə meyitə baxaraq tərəddüdlü baxışlarla otağa göz gəzdirdi.

– Telefon oradadır, – qadın başını masaya tərəf uzadaraq dedi.

– Telefon? – kişi cavab verdi. Onun səsində təəcüb var idi.

– Polisə zəng etmək istəyirsinizsə, – qadın eyni laqeyd, ifadəsiz tonda davam etdi.

Qəfil qonaq sözlərin mənasını tam başa düşməmiş kimi çaşqınlıqla ona baxdı. Nəhayət, dedi:

– Hər halda, bir neçə dəqiqə heç nə dəyişməyəcək. Bu dumanda onlara bura gəlmək çətin olardı. Bir az daha bilmək istərdim...

O, cümləni kəsib meyitə baxdı. – Bu kimdir?

– Ərim, – qadın cavab verdi. Bir qədər fasilədən sonra o əlavə etdi: – Onun adı Riçard Vorvikdir. Mən isə Laura Vorvikəm.

Kişi ona baxmağa davam etdi.

– Başa düşdüm, – deyə, nəhayət, mızıldandı. – Bəlkə... oturasınız?

Laura Vorvik yavaş-yavaş və bir qədər tərəddüdlə divana doğru irəlilədi. Adam otağa baxaraq soruşdu:

– Bəlkə, sizə... içməyə bir şey verə bilərəm? Yəqin ki, şokdasınız.

– Ərimi vurduğuma görə? – soyuq istehza ilə dedi.

Kişi, deyəsən, özünə gəldi və onun tonuna uyğunlaşmağa çalışdı.

– Mən belə hiss etdim. Yoxsa, sadəcə, axşam əyləncəsi idi?

– Axşam əyləncəsi idi, – Laura Vorvik divanda oturaraq sirli şəkildə cavab verdi.

Onun sözlərindən məttəl qalan kişi fikirli halda qaşlarını çatdı.

– Amma mən... içki içməyə etiraz etməzdim, – qadın əlavə etdi.

Qəfil qonaq şlyapasını çıxarıb stula ataraq, əlil arabasının yanındakı masanın üstündəki qrafindən brendi süzdü və stəkanı ona təqdim etdi. Qadın içdi və kişi bir az fasilədən sonra dedi:

– İndi, ümid edirəm ki, mənə hər şeyi danışacaqsınız.

Laura Vorvik başını qaldıraraq ona baxdı.

– Polisi çağırırsınız, yaxşı olmazmı? – o soruşdu.

– Hər şeyin öz vaxtı var. Niyə əvvəlcə bir az söhbət etməyəək? Bunun heç bir zərəri olmayacaq, mən-cə. Siz nə düşünürsünüz?

Paltosunun düymələrini açmağa başlayanda əlcəklərini çıxarıb cibinə qoydu.

Laura Vorvikin soyuqqanlılığı çəkilməyə başladı.

– Mən söhbət etmək fikrində deyiləm... – o, əsəbi halda dedi və susdu. Qısa fasilədən sonra o davam etdi: – Siz kimsiniz? Bu gecə vaxtı niyə bura

gəlmisiniz? – Ona cavab verməyə imkan vermədən qırıq-qırıq səslə dedi: – Allah xatirinə, deyin görüm, siz kimsiniz axı!

FƏSİL 2

– Məmnuniyyətlə, – deyə adam cavab verdi. O, əlini saçında gəzdirdi, sanki haradan və necə başlayacağını düşünürmüş kimi otağa baxdı, sonra dedi: – Mənim adım Maykl Starkvedderdir. Bilirəm ki, bu, olduqca qeyri-adi soyaddır.

Bir azdan daha aydın dedi:

– İxtisasca mühəndisəm. Mən İngiltərə-İran şirkətində işləyirəm, bu yaxınlarda işgüzar səfərdən – Fars körfəzindən İngiltərəyə qayıtdım. – O, yəqin, Yaxın Şərq həyatından bəzi epizodları xatırlamaq, yaxud, bəlkə də, təfərrüatlara varıb-varmamaq qərarına gəlməyə çalışırdı və sonda çiyinlərini çəkərək sözünə davam etdi: – Mən burada, Velsdə görməli yerləri görmək üçün bir-iki gün qalmalı oldum. Anamın ailəsi bu yerlərdəndir və düşündüm ki, sizin ərazidə kiçik bir ev ala bilərəm.

Gülərək başını tərpətdi.

– Son iki... və ya, bəlkə də, üç saat ərzində mən ümitsizcəsinə bu yollarda gəzdim. Cənubi Velsin bütün bu dolambaclı yollarında maşın sürərkən bir xən-